

[Kr. Kristensen.]

til syvende og sidst drejer sig om, er, hvor meget man kan faa for Pengene.

Hvad angaar vore sociale Udgifter, kunde jeg i og for sig godt ønske, at vi havde Raad til at have højere sociale Udgifter. Der kunde være mange Steder, hvor der kunde være Grund til at hjælpe mere, end vi gør — det skal jeg villigt indrømme —, men det vil der for Resten være, hvor høje de end bliver, idet der altid vil kunne paavises enkelte, der trænger til yderligere Hjælp. Men naar Forholdet er det, at Statens og Kommunernes sociale Udgifter her i dette Land er ca. 50 Kr. aarlig pr. Indbygger, altsaa for en Familie paa 5 Medlemmer 250 Kr., synes jeg i alt Fald, det er en ret respektabel Højde, ogsaa naar vi ser hen til de økonomiske Forhold i det hele taget. Og det er jo heller ikke værre med den Nedskæring, der har fundet Sted, end at Socialdemokraterne, naar de har deres lyse Øjeblikke — det sker jo en Gang imellem, selv om det er sjældent, men det maa paa skønnes, naar det en Gang imellem sker — i Virkeligheden indrømmer, at de vanskeligt stillede, de, der ingen Formue og Indkomst har, har faaet bedre Vilkaar nu, end de havde før. Fattigborgmesteren i København har jo med Hensyn til de enligt stillede nævnt, at de fik en Forhøjelse, og det er ikke længere siden end forud for Kommunevalgene nu i Foraaret, at der stod i „Social-Demokraten“, at den sociale Lovgivning har betrygget Smaamandens Kaar, den sociale Lovgivning var alligevel uanset Nedskæringen en Betyggelse for Smaamanden, saa det, der er sket, kan altsaa ikke være rent galt, og efter mine Begreber kan det ikke være berettiget nu at komme med særlige Foranstaltninger af den Grund.

Med Hensyn til det økonomiske mente den højtærede Socialminister, som jeg nævnte før, at det havde ikke i denne Sammenhæng nogen større Betydning, hvilken Lov der var den bedste. Men det har i høj Grad Interesse at faa at vide, hvor Pengene til Lovforslaget skal komme fra, og det har ogsaa sin store Interesse at vide, hvorvidt dette og andre Forslag skal gennemføres, selv om man ikke faar de Penge, man har Kig paa, den højtærede Finansministers Udtalelse ved Finanslovsforslagets første Behandling kunde ogsaa tyde paa, at der var en vis Sammenhæng mellem de nævnte Lovforslag, idet den højtærede Finansminister udtalte — jeg vil bede om den højtærede Formands Tilladelse til

at citere nogle ganske faa Linier, de staa i Folketingstidende for 1929—30 Sp. 25:

„Regeringen vil, som Statsministeren nævnte i Gaar, straks fremsætte Forslag om Lovgivning paa dette Omraade saavel som Forslag om Forbedring af Sociallovgivningen paa enkelte andre Omraader. Finansielt set vil de hermed forbundne Udgifter blive imødegaaet ved det økonomiske Resultat, som kan ventes gennem Ophævelsen af Loven om Nedsættelse af Formueskatten og Selskabsskatten. Disse to Spørgsmaal, den nødvendige Forbedring af den sociale Lovgivning og Fremskaffelse af Midler dertil ved den nævnte Formueskatteløvs Ophævelse, hører sammen som to Sider af samme Sag.“

Jeg synes, at dette i hvert Fald kunde tyde paa, at man indenfor Ministeriet har været inde paa den Tanke at sikre sig Midlerne, før man gik til Gennemførelsen af et Lovforslag som dette. Det har jeg ogsaa anbefalet som det, der efter mine Begreber er det heldigste, at man, før man sætter sig i Udgift, sørger for at have Midler til at afholde disse Udgifter med.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen var naturligvis dybt bedrøvet over, at Venstre og de Konservative ikke kunde gaa med til et Lovforslag som dette, og der faldt jo mange store Bemærkninger og stærke Ord om, at Vælgerne i høj Grad vilde give os paa Puklen, naar vi kom ud til dem. Naa, det gaar nu ikke altid saa haardt til, som man siger. Vi fra Venstres Side er gaaet ind for at faa gennemført en Sanering af vore økonomiske Forhold, og denne Sanering af vore økonomiske Forhold ønsker vi at fastholde, uanset hvad Vælgerne siger, fordi vi mener, den er en Nødvendighed. Derfor gør det heller ikke noget større Indtryk paa mig, at man fremsætter den Slags Trusler. Vi fører den Politik, vi mener er rimelig, som vi mener tager rimeligt Hensyn til alle, baade til dem, der skal nyde godt af Loven, og dem, der skal betale. Det ærede Medlem har jo den Opfattelse, at Spørgsmaalet kun drejer sig om dem, der skal nyde Goderne; den anden Side af Sagen skænker han ingen Opmærksomhed. Men skulde der komme en Tid, hvor det ærede Medlem fører sin Politik ud i dens Konsekvenser, vil han opdage, at det er en ganske forkert Betragtningssmaaede at anlægge.

Det ærede Medlem kunde ikke forstaa mine Udtalelser; han syntes, de modsagde hinanden paa forskellige Omraader, og han kunde ikke forstaa, at jeg havde udtalt Frygt for det store Beløb og samtidig sagt,